

• NYOLCADIK RÉSZ •

„Az ember értéke abban rejlik, amiben túlnő önmagán, amiben önmagán kívül létezik, abban, ami másokban megmaradt belőle, és amit másoknak jelent.”

(Milan Kundera)

Mindig több szöveget szerettem volna adni a tanítványaimnak a nagyvilágból, ezért az előadott tananyagot kívül még másra is felhívtam a figyelmüket.

Amikor Thurzó Lajos *Szonja* című költeménye került sorra, megbeszéltem az osztállyal, hogy ezt az órát a költő sírjánál fogjuk megtartani. A temető, ahol a költő örök álmát alussza, az iskolánkkal szemben található. Tudtam, hogy ha szünetben elindulunk, a következő órára kényelmesen visszaérünk.

Nos, Karcsi, Tercsi, itt egy-egy Thurzó-vers, erre és erre az órára tanuljátok meg szépen felolvasni! Fercsi, ezt az életrajzot gyakorold hangsúlyozni!

Ez az ötlet, hogy az órát a sírnál tartom, akkor született meg bennem, amikor egyik diákom a Thurzó nevet h nélkül írta: Tulzo. Sőt ékezet nélkül, l-lel.

– Akkor ki is volt Thurzó Lajos?

Amikor elhangzott a kérdésem, síri csönd uralta az osztályt.

„Ezen változtatni kell” – döntöttem el. Itt tanulnak Zentán, és városunk költőjéről semmit sem tudnak. Ekkor találtam ki, hogy irány a temető. Először még feltettem magamnak is a kérdést, hogy milyen véleménnyel lesznek erről a szülők, ezért az igazgató tanácsát is kikértem. Őt nem volt nehéz meggyőzőm. Tudta rólam, hogy szeretem az újításokat, de mindezt a tanulók érdekében teszem.

És Karcsi, Tercsi, Fercsi felkészülten várta az órát. Egy csokor virágot is hoztak.

Semmi gondom nem akadt a gyerekekkel. Kellő tisztelettel, halk csvegés mellett értük el a költő sírját, melyen egy ember nagyságú szobor díszel. A virág elhelyezése és a bevezető szavaim után a diákjaim következtek: a költő életrajza, valamint a *Kis juhásznak* és *A Tiszánál* versek hangzottak el. Végül felolvastuk azt az idézetet, amely az emlékművön található.

– Most otthon jegyzetet készítetek arról, amit itt Thurzó Lajosról hallottatok!

S az én diákjaim ettől kezdve tudták, hogy ki is valójában Thurzó, s egyre kevesebben írták helytelenül a költő nevét.

Évekkel ezelőtt alkalmam nyílt egy összejöveten megjegyzést tennem arra, hogy Thurzó Lajosról egyetlen emléktábla sem került még megfelelő helyre. Láss csodát! Az illetékesek intézkedtek. Nemsokára emléktáblát avattunk a költő szülőházánál.

Elégedetten dörzsöltem össze a kezem. De tudom, sokkal többel tartozunk Zenta költőjének, aki épp úgy szerette a Tiszát, mint bármelyik zentai, csak ő ezt költőien meg is tudta fogalmazni.

De egy kis tudásért, szórakozásért messzebbre is elmentünk. Kisebbségi csoporttal buszra szálltunk, s a szülők beleegyezésével kitűzött célunk felé vettük az irányt.

Jártunk az újvidéki Forum nyomdában is. Oda is elvittem a tanítványaimat. Szombaton. Vállaltam a felelősséget a tizenvalahány gyerekért.

– Itt és így készül a könyv. Ő írja, ő kiszedi, ő tördeli, ő árulja, te pedig megveszed. Mint az ujjaid: ez elment vadászni, ez meglötte, ez hazavitte, ez megfőzte, a kis huncut mind megette. S most te leszel a másik kis huncut, aki ezt mind megvette.

Épen, egészségesen értünk haza. Nagyon vigyáztam rájuk, de ők magukra is.

Nos, elmesélnék még egy „vad” történetet is. Hogy miért tettem idézőjelbe a vad szót, az majd később kiderül. Remélem. Ekkor színházlátogatásra vittem vállalkozó szellemű tanítványaimat. Egy buszra való gyerek, és irány Szabadka. Utólag úgy érzem, nem voltam elég alapos és körültekintő. Nem kértem előzetest a darab tartalmáról és egyéb tudnivalókról. Azt hittem, ha az előadás megtekintését általános iskolásoknak is ajánlották, nem történhet baj. Nem is történt. De...

Vidáman szálltunk fel a csak ránk várakozó buszra, és jó hangulatban tettük meg az utat a palicsi vasútállomásig. Nem, nem tévedés! A palicsi vasútállomásra vitt bennünket a szervezőnk. A gyerekek fel is tették a kérdést, hogy tanárnő, mi most mit keresünk itt. Kattogott ám az agyam, amíg a választ megfogalmaztam! A rendezőről sejtet-

•

tem, hogy avantgárd, posztrealista, polgárpukkasztó előadást készít. Így „megvilágosodva” mertem állítani, hogy itt kerül a mű bemutatásra. Az én tanítványaim nem is faggattak tovább, élvezték az esti félhomályban gyermeki csínytevéseiket. Hirtelen kinyílt a peronajtó, s egy kötél mentén hátra tett kézzel, szétvetett lábbal néhány szereplő foglalta el helyét. Rezdületlen arccal, komor, szúrós tekintettel néztek a semmibe. Nekünk a kötél mentén kellett haladnunk egy sínen álló sötét vagonig. Beszállás előtt kaptunk a mellünkre egy számot, majd goromba hangnemben betuszkoltak bennünket egy koromsötét vasúti kocsiba, s hirtelen, hatalmas robajjal ránk zárták az ajtót. Lépní, moccanni nem mertünk a vaksötétben. Ha pislogtunk, úgy éreztük, szikrázik a szemünk. „Tanárnő, hol van?” – suttogták innen-onnan. „Fogjátok meg egymás kezét! Nem tart ez sokáig.” Pedig annak tűnt. Már én is kezdtem számba venni a bűneimet, amikor a kocsi elejében pislákoló fény törte meg a halálfélelmet. Centiméterenként, bukdácsolva haladtunk előre, mert a padlózatot erre a célra alakították ki. Ez is a darab kelléke volt. Mindannyian a kocsi oldalához tapadtunk, mert előttünk, a különös és rejtélyes „színpadon” szereplők jelentek meg. Időnként a nézők előtt, a sínen egy vasszerkezet száguldott el. Ilyenkor egy-egy pillanatra elállt a lélegzetünk.

De lassan véget ért a darab. Kimehettünk. Aztán haza. A rendező elérte célját. A félelemkeltés és annak átélése élethűre sikeredett. Ki értette meg a vagonban lejátszódó eseményeket, vajon a nézők történelmi tudása elég volt-e ahhoz, hogy átlássák, miért ez a helyszín és miért ezek a körülmények? Nem tudom. Azonban ez a színpadi alkotás az én lelkemben örökös nyomot hagyott.

De jártunk mi Kiskőrösön is, Petőfi szülőházában. Ez jutalomkirándulásnak számított. Két tanítványom megnyert egy versenyt, ahol Petőfi élete és munkássága volt a téma. A díj pedig kétnapos kirándulás Magyarországon.

Ők tudtak mindent Petőfiről. Ők győztek. Ők. A tanítványaim. Egy lány és egy fiú. Én a háttérben meghúzódva izgultam értük. Nem sok közöm lehetett a győzelmükhöz, mert a dobogó legfelső fokára saját tudásukkal jutottak fel. Ehhez én csak az indítást adtam. Eljuttattam őket oda, ahonnan ők elrugaszkodtak. Aztán megtettek mindent a győzelemért, magukért, értem.

•

Én egész életemben a méhecske szerepét töltöttem be. Gyűjtöttem szorgalmasan a virágport, hogy aztán édes méz készülhessen belőle. A gyűjtögetés is öröm volt, a méznyalogatás is. A munkám, a hivatásom volt életem legfontosabb része. Ki is töltötte minden időmet. Ha újra kezdeném? Tanárság! A diákok, a krétapor, az iskola bensőséges hangja. Nem cserélnék pályát. Aki nem próbálta, nem tudja, milyen az a sok mosolygós lurkó, aki számít rád, akinek fontos vagy, ha te is komolyan veszed őket. Egyenrangúságot kell hirdetni, és ők soha nem alacsonyítanak le, ha magatartásoddal tekintélyt szerzel. Azt pedig nem ordítással, büntetéssel kell elérned, hanem csendesen, a szíveddel. Vedd komolyan a gyereket, ne hazudj neki, ne csapd be őt, ne akarj föléje kerekedni! Vedd emberszámba! Segíts neki, ha kell! Figyelj oda rá, miért durcás, miért nem olvas helyesen, miért ír hibásan! Nézz a kérdéseid mögé! Tudd meg, kivel és hol él, milyen körülmények között! Mindjárt megkapod a választ feltett kérdéseidre, s a megoldás kulcsa is a kezvedben lesz. A gyerek szeret, ha őt is szeretik, ha gonosz is veled egyszer-kétszer, harmadszor közelebb húzódik hozzád, negyedszer halkán kérdez, ötödször megsimogat. Az sem baj, ha ezt tizedszerre teszi. Te felnőtt vagy, segíts neki emberré lenni! Hogy ez mellett mennyi időd jut másra? Erről valaki így fogalmazott:

„Ötperces kurzus az interneten a számítástechnikából, öt perc alatt bevásárolni exkluzív árut, öt perc alatt ízlést fejleszteni, filmtörténetet tanítani és férjnek lenni...”

Mégis szakítottunk időt a pihenésre. A család nyaranta az Adriai-tenger partján töltött két hetet. Vonzott a messzi, a tenger kék háta, sós íze, illata. Az úszás megnyugtatta elgémberedett ízületeinket, sőt lelki bajainkat is kimosta a zsigereinkből. Két hét! A feledhetetlen tizenégy nap.

Induláskor kocsinkat fényesre csiszoltuk, mintha attól függött volna a kemping ára. A cuccokat a csomagtartóba dobáltuk, végül már gyömöszöltük, de jutott abból még a hátsó ülés elé is. A fiunknak „megágyasztunk” ott hátul; párna, takaró és „cigi”. Ugyanis azt játszotta, hogy ő sofőr, azoknak pedig mindig füstölő cigaretta lóg a szájukból. A rudakat a tengerig csavargatta fehér csomago-

•

lópapírból. Nagyokat szippantott, közben az autózúgást utánozva jobbra-balra dülöngélt.

A kora esti órákban indultunk, hogy ne kelljen a forróságban kocsikázunk. A férjem vezetett, de amikor már elálmosodott, átvettem a kocsi irányítását. Nagyon szeretek autót vezetni, ezért soha nem esett nehezemre a volán mögé ülni. Az éjszakai hajtást különösen élveztem. Sötét. Jobbról hegyoldal. Balról szakadék. Csak előre lehetett nézni, hogy az úton maradjunk. Hajnal felé váltás következett. Átvették tőlem a kormányt. A sátoztábor előtt álmosan, véres szemmel léptem ki a kocsiból, mivel mozgó járműben nem tudok aludni. Helyet kerestünk a sátoznak. Mire felállítottuk, le is izzadtunk, azonban a tenger hűs hullámai kárpótolta a fárasztó utazásért.

S ez így ment egy évtizeden át. Nyaralás alatt áruccantunk olaszba bevásárolni. Az egyik ilyen útra barátaink is velünk tartottak. A határ felé közeledve a visszapillantó-tükörben észrevettük, hogy ismerősünk felesége legyezi magát. Azonban a határon percek alatt átengedtek bennünket, így csak a városba érve tudtuk meg, hogy útközben mi történt. Ismerősünk kocsijának melegítője beszorult, és állandóan ment a fűtés.

A nyaralás végén az esti órákban indultunk haza. A felső autóutat választottuk. Én vezettem. Két útitársam aludt a kocsiban. Halkan szólt a rádió, s én lazán forgattam a kormánykereket. Falvakon, városokon haladtam át, amikor egy tábla arra figyelmeztetett, hogy országhatárhoz értem. Hirtelen lefékeztem, s felébresztettem a férjem. Elővettük a térképet, s megállapítottuk, hogy jobbra kellett volna fordulnom, én viszont balra tekertem a kormányt, így értünk ki a magyar határra. De könnyen visszataláltam a megfelelő útra, s hazáig már gondmentes vezetés várt rám. A két álomszuszék pedig továbbra is nyugodtan húzta a rókabőrt.

Már fiatalon arról álmodoztam, hogy egyszer majd kocsit vezethetek. Szüleimnek csak kerékpárra telt, ezért az autókban csak távolról gyönyörködhettem. Mikor összeházasodtunk, megvettük életünk első négykerékűjét. Én még nem rendelkeztem engedéllyel, sőt féltem, hogy nem is kapok. A szívritmiám miatt. Orvoshoz fordultam, hogy ilyen betegség mellett kaphatok-e hajtási jogosítványt. Amikor megtudtam, hogy ez nem akadály, azonnal „kergetni” kezdtem az autónkat.

Eldugott kis utcákban hajkurásztam. Hittem, hogy nem futok össze rendőrökkel. Szerencsémre mindig elkerültük egymást. Végül annyira felbátorodtam, hogy egyedül, jogosítvány nélkül kigurultam a benzinkútra. Ismert a benzinkutas, ezért fejét csóválva meg is jegyezte, hogy ha elkap a rendőr, jó ideig ki se mehetek vizsgázni. Visszafogtam magam, s bejelentkeztem a sofőrvizsgára. Az instruktorom a vizsga előtt többször figyelmeztetett, hogy ha beülnek mellém a vizsgabizottság tagjai, a súly miatt nagyobb gázzal induljak. Nos, a vizsga előtt eszembe is jutottak a szavai: nagyobb gázzal. Nyomtam én a gázt, s úgy hallottam, hogy ez már túl nagy is, de a jármű csak nem akart elindulni. Akkor észbe kaptam. Be se dobtam a sebességbe. Ránéztem a mellettem ülő vizsgáztatóra, s reménytelenül megkérdeztem:

– Induljak?

– Igen, mehetünk – jött a válasz.

Nem vette észre, nem akarta, vagy nem számított súlyos hibának, nem tudom. De a hajtás hibátlanul sikerült. A teszt, az elsősegély is. Végre a zsebembe csúsztathattam a megszerzett jogsit. Nagyon szettek vezetni. Ha néhány napig nem kerül sor autózásra, hiányolom. „Száguldozott már a nejed” – mondják néha a férjemnek a barátai. Pedig gyorshajtásért még csak kétszer fizettem, akkor is csak pár kilométerrel léptem túl a megengedett sebességet.

Egyszer azonban a villanyrendőrhöz közeledtem, ami épp zöldet mutatott, ezért én teljes lendülettel haladtam felé. Ekkor sárgára váltott, én azonban úgy döntöttem, hogy átérek, míg ki nem pirosodik. Ráfáztam! Szembe velem rendőrkocsi közeledett, utasai azonnal hang- és fényjelzéssel megállni kényszerítettek.

– Tudja-e, mit követett el? – tette fel a kérdést az egyik egyenruhás.

– Átjöttem a sárgán – feleltem.

– Elvehetem hat hónapra az engedélyét, és pénzbüntetést kaphat – magyarázta a rendőr.

– Igen, de én nem követtem el szabálysértést – győzőgettem őket.

– Hol dolgozik?

– Az Emlékiskolában vagyok tanár.

– Most elengedem, de máskor ne kockáztasson! – adta vissza a papírjaimat a fiatalabbik.

•

Megkönnyebbültem, s akkor mosolyt pillantottam meg az arcán. Egyik tanítványom volt, de én félelmemben, meg az egyenruhájában nem ismertem fel. Elengedtem. Azóta igyekszem nem esni hasonló hibába.

Motorozni is szeretek. Tudom, hogy kell viselni sisakot, de amikor jól áll a frizurám, a fejevédőt egyszerűen a csomagtartóba teszem. Épp nem a kijelölt bicikliúton hajtottam, amikor elélem állt a rendőr bácsi. Ő is azzal kezdte, hogy tudja-e, mit hibázott.

– Igen – vallottam be azonnal. – Nincs a fejemen a sisak.

– Meg nem is a kerékpárúton közlekedett.

– Igaz, mert amikor megláttam magát, azt sem tudtam, nő vagyok-e, vagy férfi, úgy megjedtem.

Nevetni kezdett.

– Forgalmi és hajtási engedélyt!

Átadtam neki.

– Na, nézd csak, Eszter, mi egyidősek vagyunk! – jegyezte meg derűsen.

Másról kezdtünk el beszélgetni. Visszaadta az irataimat.

– Legközelebb ne így találkozzunk!

Elköszöntem tőle, feltettem a sisakot, és a kerékpárúton elhajtottam.

Egyszer egyik tanítványom meg is jegyezte:

– Tanárnő, maga olyan más, mint a többi előadó!

– Miért lennék más? – csodálkoztam.

– Mert maga még motorozik is.

Elmosolyodtam a megjegyzésen.

Az autózézetés ma is élvezet a számomra. Indulás előtt megsimogatom a kocsimat, gyönyörködöm benne, becézgetem, majd a fényt és a biztonsági övet bekapcsolva a rádió gombjához nyúlok, aztán kuplung, gáz és indulás. Attól kezdve ketten vagyunk. A kocsit meg én. De együtt. Barátai egymásnak. Mindig féltem, ha leparkolom és otthagynom. Sokat gondolok rá, s ezt tudja. Ezért vigyáz rám, meg önmagára is.

A szabadidőmben, negyvenéves fejjel úszni tanultam, bár tornából egész életemben felmentettek az orvosok. Felőttkoromban megállapították, hogy szívcondíció végett „ötötusáznom” kellene, de legalábbis kerékpározni, úszni.

Úszni? Én? A rák jegyében születtem, de a vizet nem kedvelem. Még inni sem. De komolyan vettem az orvosi figyelmeztetést. És elhatároztam, hogy negyvenéves fejjel megtanulok úszni.

Azon a nyáron épp az úszni nem tudó felnőtteknek is szerveztek tanfolyamot. Nem nagy kedvvel, de én is beálltam a sorba. Barátkozás a medencével! Nem volt ínyemre. Fejet a víz alá! Ezt meg nem akartam. Feküdj a vízre! Hogyan, amikor az én fejem állandóan csak lefelé húzott. Az edző mérhetetlen türelemmel magyarázott (legtöbbször nekem), megpróbált rávenni, hogy egyszer már érezzem meg, hogy fenntart a víz.

– Tanárnő, maga megtanított engem, én most magát fogom. Ha kell, tovább tartom a tanfolyamot, de úszni fog – jegyezte meg volt tanítványom, aki akkor az úszómester szerepét töltötte be.

Szenvedett is velem! Nem akartam engedelmeskedni. Nem indultam el, nem vettem magam a vízre. És nem, és nem... Egyszer azonban mégiscsak ellöktem magam a medence szélétől, s lám, előre tartott kézzel siklottam a vízben. Sikerült? Sikerült! Valami beindult. Eszter elindult. (Igaz, két héttel tovább tartott a tanfolyam.)

Később hetente egy-két alkalommal lejártam a népkerti medencébe úszni. Télen a zárt részét használtuk. Én minden örömmel szeltem a vizet, mert nemigen tudtam, inkább csak akartam úszni. Féltam a mélységtől, féltam attól, hogy nem lesz erőm végigúszni a pályát. Nyár lett, s kimehettünk a vízilabdázók medencéjébe. Mikor ez ott, a helyszínen kiderült, én kijelentettem, hogy akkor most nem megyek a vízbe. Egyik ismerősöm azonban keményen rám szólt, hogy ha nem ... Ettől a hanghordozástól berezeltem. El is indultam a kapaszkodón, hogy a vízbe mártsam magam.

– Csak maga ússzon nyugodtan! Ha valami történne, én azonnal a vízbe ugrom, és segítek – fogta kedvesebbre a mondanivalóját.

Hosszas pocskolás után erőt vettem magamon, s a vízbe, vagy hál' istennek, a vízre vettem magam. Karcsapások után büszkén haladtam a medence szélénél. Megkapaszkodni nem volt kedvem, mert békák üldögéltek a mélyedésekben.

Végigúsztam a pályát.

– Még maga mondja, hogy nem tud úszni? – jegyezte meg az ismerősöm, aki végigkísért a medence szélén.

•

Felbátorodtam. Visszafelé egyre beljebb és beljebb merészkedtem.
– Eszter, kifelé! Jöjjön kijebb! – kiabálta megszeppenve az öröm.

Megtanultam úszni, de nem vonz a víz. Gyümölcsösünk is a Tiszára forog. Ott a csónak is, bármikor úszhatnék egy nagyot. De nem tudom rászálni magam. A férjem már úszómellénnyel is megajándékozott, amiben csak fetrengtem a vízben. Pedig barátaink szívesen vendégeskednek nálunk, épp a tiszai fürdés végett.

A ranchot különben nagyon kedvelem, ott vár bennünket a kutyaunk, a fecskéink, a süink.

A fecskék évek óta visszaszállnak a fészükre, amelyet pár esztendővel ezelőtt a teraszon raktak maguknak. Alig várjuk, hogy ott csiviteljenek körülöttünk. Kétszer költenek egy nyáron, öt-hat csemetét egy-egy alkalommal. Mikor megérkeznek, kicsit tartanak tőlünk, de később rászállnak a nyitott konyhaajtóra, s közlekedhetünk, ők nem riadnak el. Öt óra felé – honnan, honnan nem – hat-nyolc fecske berepül hozzájuk a teraszra (mi azt mondjuk, hogy a rokonaik érkeztek), s csivítelve tánra kelnek. Ilyenkor leülök a fotelba, s mozdulatlanul figyelem ezt a játszadozást. Mélyrepülést végeznek, szabadesést. Néha még hozzám is érnek. A vendégség vidám csiripelésbe megy át. Aztán elillannak a látogatók, s a mi két kis barátunk megpihen a terasz korlátján.

Egyszer leesett a fészük. Én két szöveget vertem a falba, majd a damillal átfűzgélt fészüket felerősítettem régi helyére. Amikor meglátták, hogy ott matatok, rémisztően csipogni kezdtek és ijesztettek. Meg akartak csípni, a szárnyukkal csapkodtak.

– Ne bántsatok! Nem én vertem le! – magyarázkodtam.

Aztán elfoglalták újra a fészüket, s nem haragudtak rám. Ma már nevük is van: Csicseri és Ficseri. Egyik kisebb, ő a Csicseri, a nagyobb a Ficseri.

A süink este fél tíz körül jön elő. A vacsorájáért érkezik. A tűzhely körül hagyunk neki maradékot meg tejet. Nagyokat szimatol, s arról észrevesszük, hogy megérkezett. Néha két apró túskegombóc követi. A kutyaánk nemigen örül neki, ugatja, s ha teheti vérző szájjal is, de odahozza nekünk, aztán elengedi. De sünikét ezzel sem üldözi el a háztól.

•

A kutyusunk a múltkor siklót fogott. Odahozta, s figyelemfelkeltő ugatással hívott közelebb bennünket. Az unokám érkezett oda elsőnek, s kezébe vette a sikamlós állatot. Megmutatta nekem, én viszont viszolygok a kígyóktól. (Rémálmaimban is mindig kígyók közé kerülök.)

– Fogd meg! Nézd, milyen szép! – nyújtotta nekem az állatot.

Összeszorított fogakkal a két ujjam közé fogtam a hüllőt. Nem volt könnyű! De nem akartam elárulni, hogy félek tőle.

Aztán meg ott vannak a darazsak. Ha megyek a felső szintre, ijesztgetnek. Nekirepülnek a hajamnak, de én nem kapálózom, megállok és megvárom, amíg feladják a rémisztgetést. Ha halat tisztítok, odajönnek a nedvességre. Az ujjaimra, a kezem fejére szállnak. Rájuk fújok, hogy elhessegessem őket. Soha nem csípnek meg. Darázs csípés csak úgy ér, ha véletlenül rájuk tenyerelek. Olyankor pedig elő egy fej vöröshagymát! Szétharapom, s a csípés helyére nyomom. Az nem ég, nem fáj és nem is dagad fel.

A kutyámmal minden este sétára indulunk. Ilyenkor odaáll elé, és örömeiben csahol. Amikor észreveszi, hogy én is készülődöm, boldogan ugrándozik. „Sétálni.” Ezt a szót már ismeri. Olyan magasra pattan ilyenkor, mint egy labda. A karomat csipkedi. De a ruhámat még soha nem szakította el, és nem is harapott meg.

Van egy gólyánk is, amelyik délutánoként végigsétál a töltésen. Évek óta egyedül keresgél, s közel enged magához bennünket.

Egyszer pedig az unokámmal sárkányt eregettünk. Már jól a magasban illegette-billegette magát, amikor valahonnan megjelent egy hatalmas madár. Óriásira tárta szárnyait, s udvarolni kezdett a színes papírsárkánynak. Kecses mozdulatokat ejtett, szárnyaival játszadozott, s néha egész közel repült a színes „madárhoz”. Jó ideig kellelte magát, néha le is csapott a „szíve hölgyére”. De mivel szerelme viszonzatlan maradt, az udvarló sas feladta, s elhúzott a messzeségbe.

A férjem horgászás közben a folyó közepén szákkal kiemelt egy úszó kismacskát. A cica kutyusunkkal aludt, együtt ettek, játszottak, s hagyta, hogy a kutya a szájában hordozza. Hihetetlen barátság alakult ki közöttük. Máskor pedig egy agancsos őz úszott el a csónakja mellett. Evezővel leüthette volna, olyan közel került hozzá, de nem bántotta, inkább gyönyörködött megbabonázó szemében.

•

Mi még a mezei egereket is etetjük. A lyuk széléhez helyezzük a friss fűszálat, s csöndben várakozunk. Lassan kijön a szürke bundás, s jóízűen falatozik. Olyan aranyos a mozgó bajuszkája és a hegyes fogacskája.

A természet nyújtotta szabadság a legnagyobb élvezet. A fák alatt, a virágok mellett elrévedezni a fátyolfelhők alkotásaiban! Hasra fekvé észrevenni a legapróbb virágot, a cipekedő hangyát. Érezni a föld illatát. Vagy hanyatt feküdni a poros kocsúton, mint tette ezt a fiam, amikor tíz év távollét után újra megérezte az itthon édes melegét.

•

•

•